Er det mulig å ommøblere sitt indre, selve sinnet, sette inn nye vinduer og bygge på en loftsetasje med himmelen som åpent tak: Og slik lage et supersinn.

Det er som om utviklingen tar oss i den retningen, synkronisiterer og hendelser i eget liv drar oss mot dette ”noe”. Utviklingen i kunst og vitenskap går mot denne ene bakenforliggende kategorien. "Gamle" fakta avgår med døden, nye fødes, felles forståelse har kort levetid, trossystemer prøves og forkastes. Kulturer søker sin egen gjenfødelse. Hver person er på leting etter noe fas og levende, søker en vei ut av kaos, til klarhet.

Tusen veier konverterer mot dette ene, nemlig et supersinn.

Utgangspunktetfor denne letingen på sjamanveien et trommereisene. For å sikte seg inn mot supersinnet er utgangspunktet å kunne gjøre trommereiser ned/opp med åpne øyne og våkne sanser.

Trommereiser kan åpne det underbevisste er i alle retninger, så dyrearketypene kan ferdes fritt i sitt revir og spre sin innflytelse. Ulven kommer på myke poter, uglen glir lydløs gjennom rommet og bakom suser mytologiskogene...

Det er også gjennom slike reiser med trommer at man kan løftes opp og sveve mot det høye, til toppen av himmelfjellet og de høyere rikene. Har du sett Avatar. Filmen viser de levende mytologirikene som henger fritt i løse lufta.

Å ha erfart slike frie, flytende og svevende tilstander og kategorier, altså det vi kaller mytologiens landskap, er grunnlaget for å trene opp supersinnet.

Den foregår den med åpne øyne og uten tromme.

Alle sansene lysvåkne, våken i dypet og på overflaten, innvendig og utenpå, til venstre og til høyre. Bare helt våken og klar. Våken og mottagelig, ikke sliten, småsløv eller fjern av tromming.

Heller ikke en halvsøvnig meditasjon, med lukkede øyne og økende døsighet i krokene.

Med åpne øyne og sanser kan man gå bakenom alle informasjonene/distraksjonene fra sansene og sanseobjektene.

Man må kunne registrere alle sanseinntrykk, og kunne slippe dem igjen, så man ikke havner i lange assosiasjoner og tolkningsdiskusjoner i sitt indre.

Bare være våken, holde fokus på ingenting og ikke bruke energi på stenge ute eller jakte på tankene eller prøve å styre sansene. De vil helst spille ball med sanseinntrykkene, slipper ugjerne friheten til.

Hver gang man lar en floke få vikle seg ut, er man på vei mot større åpenhet, mer frihet, altså sitt supersinn.

Det ”begynner” der mytologien, psykologien og dualismen slutter.

Men egentlig begynner det ikke noe sted, for det har alltid vært der.

Kanskje er vi offer for et (selv)bedrag: Jeg tenker, altså er jeg.

Gå opp og arbeid med Gud, leser jeg et sted. Et annet sted står det: Being nobody, going nowhere.

Ditt supersinn: Den ene eller alt og ingenting?

mvh ailo gaup